

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XX. Quanti intersit, ad Dei voluntatem implendam, sua mortificare
desideria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XX.

Quanti referat, ad DEI voluntatem implendam, sua mortificare desideria.

HÆc desideriorum mortificatio summi est momenti: quoniam sine ea, ut dixi, neque animæ pacem tranquillitatēque obtinere quis poterit, neque suam cum divina voluntatem perfectè conformare. præterquam quòd abhorreere deberemus ab re ulla expetenda; cùm, quid nobis expediat, prorsus ignoremus. Fieri enim aliquando potest, ut ipsum illud, quod bono fine, in commodum nostrum & DEI obsequium desideramus, nobis inprimis noxium sit. Soli DEO notum est, quid nobis conveniat: magisque id vult quàm nos ipsi, & solus ipse dare illud potest. Illius itaque nos solius manibus committamus, ipsique innitamur oportet, ejus bonâ voluntate & amore multò lætiores, quàm amore proprio; à quo

à quo rōties decepti sumus. DEVS autem fidelis nobis semper fuit, & semper erit: potiusque ipsi nos abominabimur & oderimus, quàm ut DEVS, quas condidit, creaturas aversetur. Dari mihi velim eum hominem ex omni hominum numero, qui maximè se- ipsum dilexerit, optimèque sibi voluerit; neminem tamen reperiemus, qui in sui gratiam fecerit, quod pro nobis & salute nostra fecit tulitque DEVS. Cujus rei causa est, quòd commodi utilitatísque nostræ minùs quàm ipse studiosi simus. Ex altera etiam parte ignoramus, quid nobis proffit, neque ad id consequendum facultatis satis habemus: quorum contrà utrumque in DEO reperitur. Quare decet, ut curas omnes solitudinèmq; abjiciamus, amorem proprium omnibus viribus suis exspoliamus, desideriaque nostra circumcidamus.

Quod solum licèt sufficiat ad nos permovendos, ut æternum silentium omnibus cordis nostri appetitionibus imponamus, semèlque ac simul, destinatione æternâ, voluntatem nostram severè constringamus,
dili-

diligenterque obſignemus, ne deinceps extra ſe-ipsam ullatenus abeat, inque creaturum rerum deſideria effundatur: maximo-
perè tamen huic conducet, rei, quam expe-
timus, & noſtram ipſorum, nihil merenti-
um, ſummam vilitatem, ipſiusque adeò de-
ſiderii certiffimum detrimentum ſeriò at-
tentèque conſiderare. quoniam ex una par-
te res vitæ huius tam contemptæ ſunt & vi-
les, immo nihil; ut verè ideo ſolùm oculos
illis adicere dedignari deberemus: ex alte-
ra verò ipſi nos tam abjecti & mali, adeò-
que propter peccata noſtra beneficio omni
indigni ſumus; ut, etiamſi res iſtæ magnæ
in ſe-ipſis forent, ipſas nihilo-minus deſi-
derare, præſumere nullo modo oporteret:
ſed contrà exiſtimare, nihil toto orbe ab-
ſurdius eſſe poſſe, quàm ut res uſque adeò
vilis, per ſummam impudentiam, ad hono-
rem, oblectationem, aut aliud quidquam
audeat aſpirare. Tametſi verò & quæ expe-
timus, & nos ipſi revera magni eſſemus, ad-
huc tamen tantum eſt illud, quod deſide-
ria noſtra comitatur, diſpendium; ut vel eò
ſolùm ne uai quidem illorum indulgere &

con-

consentire debeamus : malum etenim damnúmque quod nobis inferunt , fastidium quod creant, curæque, molestiæ, formidines, & tormenta, quibus nos excruciant, cum omnium Mundi regnorum possessione comparari non merentur. Id quod etiam in desideriis rerum sanctarum & spiritualium, uti solitudinis, orationis prolixioris, ipsóque adeò pro Deo ipsiusque gloria patiendi desiderio, videre licet. Nam si nimia sint, atque ex amore proprio inordinato procedant; anxietates, angustias, tristitiam & inquietudinem excitare solent, pacem animæ disturbando: eamque ob causam Sancti & Spirituales viri, ea ipsa moderanda, & cum divina voluntate conformanda esse admonent. Iam verò si ipsarum rerum, adeò sanctarum cupiditates tantopere nocere possunt: quantum rerum de se-ipsis maxime noxiarum, uti temporalium & caducarum, desideria obfutura credimus?

Plurimum sanè ad hoc consequendum expedit, rerum cognitionem habere non conformem apprehensioni judicióque de-

pra-

pravato mortalium, sed secundum ipsam
veritatem, & doctrinam legemque Evange-
licam: earundem substantiam penetran-
do, certoque nobis persuadendo, hono-
rem, voluptates, & divitias minimè esse id
quod videntur; non esse vera bona, uti stul-
tus Mundus prædicat, verum merissimam
vanitatem, & inane Nihil. Ac licet boni
quoque nomē titulūque ipsis tribuamus;
mala tamen potius dici merentur, ob in-
gentia, quæ ab iis accipimus, detrimenta:
malos enim nos faciunt, iudicium adi-
munt, in virtutis via impediunt, peccatis oc-
casionem præbent, inque incommoda &
miserias vitæ hujus præcipitant: quod nec i-
psi Gentiles ignorare potuerunt. Ecquis igitur,
hæc vera esse sentiens, fucata ista bona
desiderare poterit? aut si adhuc desideret,
non video equidem, quæ inconstantia de-
mentiaque major queat excogitari. Nam si
omnia illa, pulvis ejus iudicio sunt & vani-
tas; quæ esse stultitia manifestior potest,
quàm ut quis propter terræ paucillum, sine
ulla spe alicujus emolumenti, se affligat,
cruciet, fatiget? aut de eo, quod in rerum
natu-

natura non extet, uti fictitiâ Chimærâ, multum sollicitéque laboret? Quòd si in malorum illa classe reputamus, résque, uti verè sunt, venenosas atque pestilentes; quâ tandem ratione, qui se ipse amat viveréque exoptat, veneno & aconito (quod etsi exiguum, nocet tamen) pascere ac nutrire se velle poterit?

Si jam consideremus non vilitatem modò rerum harum, qualésque ex natura sua sint, sed cum bonis insuper æternis, quæ ob nimium ad illas affectum amittimus, comparemus; sine dubio, etiamsi omnino maximæ essent, momento tamen temporis evanescerent, haud aliter quàm stellæ solent præsentè Sole. Ecquis nisi insipiens, præ nobilissimo thesauro, stercoreis aliquid eligat? Eodem modo qui DEI gratiam æstimat résque æternas, caducas amare desinet. Sanctus Patriarcha noster Ignatius cælum suspiciens, animùmque ad DEVM attollens cum suspirio dicebat: *Heu! quàm sordeat mihi terra, cum cælum aspicio*^a! Sancto quoque Abbati Silvano, ab oratione rede-

unti,

^a Ribadeneira lib. 1 Vita, cap. 2.

unti, tam vilia apparebant uniuersa, ut, ne ea videre cogeretur, faciem capitis operiret, diceretque: *Quid necesse est videre lumen istud temporale, in quo nihil est utile?* ^b

Huc præterea magnopere conducit practica sui ipsius cognitio; ut perfectè homo intelligat, quòd ex se Nihil sit, hocque ipso Nihili nomine prorsus indignus: quia tantò minor est Nihilo; immo, ut propriè loquar, tantò peior, in quantum & quoties peccauit. sicque existimare debet, superbum etiam nomen & splendidum nomen esse, si pulvis, lutum, vermis, & sanies appelletur; cum hæc saltè sint aliquid, et sumque quemdam suum habeant & qualemcumque commoditatem. verum homo per peccata minus est quàm Nihil, ineptus ad alia omnia, nisi quòd merissimum sit venenum, quo se ipse consumit, totumque mundum suis inficit peccatis: ob quæ, nisi infinita eius misericordia obstaret, à DEO in nihilum redigendus esset. Quicumque sincerè & verè ita de se ipso, uti par est, sentire didicerit, non tantum ab o-

L

manu

^b Pelag. libell. 3. n. 15.

mni honoris cupiditate remotus erit; verum etiam, si rem tam abjectam coli ac honorari videat, longè omnium, quæ fieri possunt, iniquissimum id esse maximeque rationi adversum, judicabit. Idem censebit de rebus jucundis sibi que commodis: nempe, eas sibi non deberi, amplas nimis esse universas & honorificas, sibi que superfluas, utpote ob peccata sua aliud non promerenti, quàm supplicia iis ipsis, quæ mali apud inferos Dæmones perferunt, graviora. Idem ille haudquaquam sibi satisfaciet, si nihil penitus in hoc orbe desideret, sed existimando id quod est verissimum, indecòrum scilicet, & contra omnem rationem esse, ut quæ res alia omnia meretur, ea honoretur benè que habeatur; honores commoditatesque subterfugiet & aspernabitur, quæque illis contraria sunt, hoc est, omnimodam sui humiliationem & incommoditatem studiosè consecrabitur: adeòque sibi ipsi perpetuò eligeret quæ deteriora sunt ac ignobiliora; & in rebus honorificis ac jucundis, quas declinare non potest, perinde se geret, uti ad eas necessitate

coactus: quæque ex earum possessione haberi solent delectationes, ab eis omnino abstinebit. Ex hac enim desideriorum abnegatione insignis sequetur indifferentia ad omnia ea, quæ vult DEVS, & gustus interioris absolutissima mortificatio: nam qui rem absentem non desiderat, ex eadem presente nullam admodum singularem capit voluptatem.

Hæc sui ipsius alienatio, desideriorumque & gustuum omnium integra mortificatio, non solum in rebus ex se malis, aut indifferentibus, quales sunt vita & mors, sanitas & ægritudo, dolor & voluptas, honor & humiliatio, paupertas & opes, scientia & inscientia, locum habere exerceri que debet: verum pateat quoque oportet, seque porrigat ad res sanctas & spirituales, relegando ab iis amorem proprium, sub sanctitatis velo, facile se abscondentem, veluti sub consolationibus deliciisque spiritualibus, devotione & lacrymis: quas non decet æstimare aut appetere, nisi solum ut DEO placeamus.

Immo perfectæ cumulataque virtutis

La

ho

homines pudore suffunduntur, quoties istiusmodi solatiis, quæ Incipientium sciunt esse propria, perfunduntur: uva siquidem aut pomum, quæ puerum aliquem oblectant, sæpe viro parùm grata accidunt; & vita præsens non deliciarum est tempus ac quietis, sed laboris & dolorum. Virtus enim vera charitâsque, in suauitate ista, delectationibûsque & lacrimis, quæ amorem proprium frequenter habent auctorem, fita non est; quoniam iis se rebus indignum quisque debet æstimare, & propter eas humiliare: tum quòd hæc talia solatia multis supra meritum communicentur; tum quòd Deus secum agat, uti cum tenero adhuc in virtutibus & infante. his item consolationibus eum solàm in finem uti debet, ob quem Deus illas indulsit; ut scilicet tantò expeditiùs alacriùsque progrediatur. Aperit quippe hac ratione benignitas Numinis & æquat asperiores viam, hominè inque parat ei tempori, quo solatiis istiusmodi carebit, ne languescat animùmque despondeat; sed DEO suis sumtibus servire, & absque hoc genus mercede, ejusdem voluntatem

rem implere consuescat. Et verò quò quis se longiùs ab his rebus omnibus sejunget, easque minùs æstimabit; hòc faciliùs cum DEO conjungetur: cui apprimè se probat, internas spiritualésque delicias deserendo; quæ ipsæ quoque gravibus periculis expositæ sunt, si ab iis, non secundùm DEI voluntatem, impelli nos ducique permittamus.

Aptissimum ad hanc, de qua agimus, mortificationem exemplum narrat religiosissimus devotissimùsque Scriptor, Ioannes Thaulerus, in hunc modum: *DEVS*, inquit, *cuidam Amico suo revelabat per internam illuminationem omnes Scripturæ sacræ sensus: edocebátque, quomodo viverent eo tempore homines, & ut aliquorum opera coram hominibus grandia apparerent, quæ coram DEO nulla erant; aliquorum verò quæ pro nihilo ducebantur opera, magna apud DEVM essent. Sed & alia mira DEVS omnipotens interdum illi aperiebat. Ceterùm is rogabat Dominum, dicens: O benignissime DEVS, ego nec hæc, nec illa volo: aufer, obsecro, illa à me; quia multùm me cruciant. Subtraxit itaque DEVS præfata omnia ab illo, &*

per quinquennium, absque consolatione eum in magnis tentationibus, angustiis, atque calamitatibus dereliquit. Contigit autem aliquando, ut vehementer fleret: & cum duo Angeli eum consolari vellent, dixit ad Dominum: O Domine DEVS meus, ego nullam consolationem peto: sed abundè hoc sufficit mihi, ut locum illum, ubi tu ipse habitas, in anima mea custodire possim, ne quid aliud in eum ingrediatur, aut in eo appareat. Post quæ verba, subito ipsum lux ineffabilis circumfulsit: & Dominus dicens illi, Ego ostendam tibi omne bonum ^c, feliciter eum in Divinitatis suæ abyssum immerfit. ^d

Vel hinc apparet, necessarium esse, ut etiam in bonis desideriis cælestibusque illustrationibus nos abnegemus, neque in illis nos ipsos quæramus: frequenter quippe accidit, ut, quia hæc talia cum amore aliquo proprio augere studemus, industriâ judicioque nostro præfidentes; Deo se subducendi, & solatia ista imminuendi, ansam præbeamus. Quare decet cum singulari illa

^c Exodi 33, v. 19. ^d Ita Blosius Instit. Spirit. Appendice 1, qua desumpta ex libris Thauler, aliorumque Patrum, cap. 1, mihi pag. 332. Simile quid narrat Thaul. Dom. 5 Trinit.

illa humilitate recipiamus, fateamurque nullam nos in ipsis partem habere; & ut sine sensu delectationis propriæ, aliud nihil nisi solam divinam voluntatem intueamur, in eam penitissimè resignati, omnia ad DEVM referendo, voluntatè que & libertatem omnem penitè exuendo; nullibi commoditatem gustumque nostrum venando, verum indignos nos sentiendo, quos vel aspectu, nedum favore & deliciis suis, dignetur DEVS.

Illud ipsum in aliis quoque melioribus sanctioribusque desideriis observandum est, uti cum quis diutiùs orare cupit, plura pati, se-ipsam vincere; omnem amorem proprium, qui etiam his talibus cum aliqua inordinatione permiscetur, mortificando: quia propriam facere voluntatem, non est aptum & conveniens medium ad eidem voluntati renuntiandum; & dedecet rem nos ullam desiderare, nisi quo illam modo desiderari vult DEVS; cujus Majestati gratissimum omnium est, semper & ubique desiderare, ut sola ejus divina voluntas impleatur. Quod cum

facimus, nullam desideria afferunt inquietudinem, cruciatumve acerbiorē; aut si quem illa secum dolorem trahant, ei permista est ingens dulcedo, maximaque in DEI manus resignatio, hominis totum se Divinæ Providentiæ permittentis, inque illius gremio & sinu, quasi infantuli ad amantissimæ matris suæ ubera, suavissimè securissimèque quiescentis.

CAPUT XXI.

De Intentionis puritate, ad divinæ voluntatis impletionem necessariâ.

POSTEAQUAM se quis ipsum deseruit & reliquit, cunctaque desideria sua missa faciens voluntati propriæ omnimodè renuntiavit; rectissimam jam ingressus est viam, ad omnes actiones suas Creatori suo dedicandas, ejusque sanctissimam ubique voluntatem sincera puraque intentione adimplendam: quam revera constanter servare numquam poterit, quem proprius amor vinctum tenet atque impeditum. *Primò quidem: quia summam experietur difficultatem*